

“EL SEU MÓN EL SEU SOMNI ! (IV): CONSIDERACIONS FINALS DELS JJOO DE BEIJING, 2008

“Han estat uns Jocs excepcionals”! Aquestes, i no les que el poble xinès s’esperava, varen ser les paraules del President del COI, Sr. Jacques Rogge a la cloenda dels seus Jocs.

Per quina raó doncs, no es va pronunciar la frase: *“Han estat els millors Jocs de la història”!* que, i amb tot mereixement, el Sr. Joan Antoni Samaranch va dir a la cloenda dels Jocs de Barcelona, 1992 i Sidney 2000 ? Paraules que, per moltes raons, no es van dir als Jocs de la “Coca Cola”, 1996 (perdó, Atlanta) ni als d’Atenes 2004, ja amb Jacques Rogge com a President del COI.

Per a molta gent, semblava evident que, tant per la “forma”: cerimònies d’inauguració i cloenda i instal·lacions espectaculars, rècord de voluntaris i països participants, com pels seus “continguts”: organització, resultats amb rècords del món i icones esportives que, com Phelps i Bolt ja formen part de la història Olímpica, els JJOO de Beijing 2008 tindrien també l’honor d’èsser proclamats com els “millors” però no ha estat així. En la meua opinió per tres raons: la 1a, subjectiva, pot ser simplement un desig d’en Rogge de “desmarcar-se” definitivament de la tutela del seu predecessor Samaranch. Les altres dues estan molt interrelacionades i s’han d’interpretar tenint en compte el caràcter i personalitat del poble xinès i especialment de la seva política social. Em refereixo a les promeses incompletes, sempre amb un somriure per davant, en relació a la llibertat d’expressió d’uns i altres durant els Jocs (ningú creia que fossin capaços d’expulsar a un turista per portar una samarreta amb la inscripció “Free Tibet”) o que, incomplint algunes de les directrius del COI i amb l’excusa de que són 1.300 milions!, s’apropriessin de moltes entrades destinades a la “família olímpica” i les federacions internacionals que tanmateix les havien de repartir entre les respectives federacions nacionals segons el seu nivell esportiu. Són les entrades que, des de sempre, els federatius donen als sponsors o familiars més propers dels esportistes i que aquesta vegada s’han hagut de comprar a uns preus exorbitants a la revenda.

No sé si els diaris espanyols n’han parlat, però gent de confiança em va assegurar que dos mexicans van pagar 8.000 \$ a una agència estatal de turisme xina per cada una de les entrades a la Cerimònia d’Inauguració. El preu de les entrades de la revenda, depenia com és lògic de les proves a celebrar i... de la teva nacionalitat; alguns americans van arribar a pagar 1.000 € per veure com en Phelps o en Bolt batién rècords del món o per les finals de Gimnàstica Artística. Si tenies paciència i no hi havien americans interessats, les entrades de 1er nivell, amb un preu original de 80 €, es podien comprar per 500 € ! El problema i causa del malestar del COI era que, després als estadis, es veien molts seients buits; especialment les butaques vermelles destinades als molts VIPS xinesos.

Però les paraules se les emporta el vent... i els fets inqüestionables d’aquest JJOO de Beijing 2008 són els següents:

A/. Esportivament, al igual que social i econòmicament, Xina no només s’ha despertat i ha començat a fer “tremolar” al món (Napoleó Bonaparte), sinó que, s’està venjant del malson dels 200 anys d’humiliacions occidentals que ha patit el poble xinès (Especial “La Xina” de La Vanguardia) i està gaudint de la realitat de poder comprar multinacionals americanes, colonitzar Àsia i Àfrica i de ser el país que ha guanyat més medalles d’or: 51 contra les 36 d’USA i les 23 de Rússia. D’acord que USA ha guanyat més medalles en total: 110 contra les 100 de Xina; però mentre el COI permeti

l'exaltació als nacionalismes que suposa la interpretació de l'himne del país de l'atleta guanyador (la qual cosa s'ha debatut moltes vegades), el que compta, tant estadísticament com en el subconscient de tothom, esportistes o no, són les vegades que s'escolta l'himne del seu país.

Les raons d'aquest èxit esportiu no són cap secret; és fonamenten, i mai millor dit, en el fet de disposar d'una gran base de potencials practicants que, i al igual que passava abans en els països de l'àrea comunista, saben que si volen tenir uns pantalons Levi's o un "i-pod" hauran de batre un rècord nacional i que l'única manera de formar part de la classe mitja emergent (només el 10% de la població) i poder comprar un cotxe (encara que sigui de marca xinesa) serà arribar a formar part de la selecció de la Xina.

B/ I Espanya ? Fent un resum dels comentaris de la premsa especialitzada, sembla que només se li pugui donar un aprovat alt perquè, en nombre de medalles (5 d'or, 10 de plata i 3 de bronze) encara no ens podem comparar amb els nostres veïns llatins: Itàlia (8-10-10) i França (7-16-17). En la meua opinió, s'hauria de tenir en compte però, que el nombre d'habitants d'ambdós països és també molt superior al d'Espanya. És a dir, si fem la comparació amb el "ratio" habitants/medalles, la diferència no es tanta.

Menys encara, si tenim en compte el fet que, tant Itàlia com França, van posar en marxa els seus plans ADO molt abans. Exactament, a principis dels anys 50 en el cas d'Itàlia pels JJOO del 1960 a Roma, i principis del 60 a França, quan el General De Gaulle, abanderat de la "grandeur française" es va empenyar amb els pobres resultats de França en els Jocs de Roma i ..."manu militari" va ordenar la reestructuració de tot l'esport francès. A Espanya, vam haver d'esperar 25 anys... tota una generació !

C/ Així doncs i en relació al futur de l'esport Espanyol, no podem demanar "peres al om". Més encara, en un país "fútbol-depenent" com és el nostre. Per cert, que hi feia el President de la RFEF Sr. Villar als Jocs de Beijing... passejar la seva vergonya per no haver-se classificat? Cal tenir paciència i fer una aposta seriosa per l'educació i la investigació físico-esportiva i poliesportiva. Els "models" d'Austràlia, un país de 20.000.000 d'habitants que ha ocupat el 6è lloc en el medaller (14-15-17); o el més proper i desconegut de la Selecció anglesa de Ciclisme en Pista que, de 10 medalles d'or en joc n'ha guanyat 7!, són a l'abast de tothom.

Tanmateix, tots els espanyols i especialment els catalans, estem d'enhonorabona perquè per 1a vegada, el Director d'Esports del "Consejo Superior de Deportes" (CSD) és un professional de l'esport: Sr. Albert Soler, Llicenciat en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport per l'INEFC de Barcelona que, i d'això n'estic segur! sabrà, si li donen temps i la confiança deguda, trobar el millor camí per a la millora de l'esport espanyol. Una persona a qui vull agrair les atencions que va tenir envers un dels seus "professors" en aquests JJOO de Beijing, 2008.

El català Albert Soler, nou Director d'Esports del "Consejo Superior de Deportes", amb l'autor d'aquest article, als JJOO de Beijing.

D/ Miscel·lània: A excepció dels 500.000 €, que magnats del petroli de Georgia o Singapur pagaven als seus esportistes per una medalla d'or, els esportistes espanyols han tingut unes molt bones gratificacions oficials: 94.000 € per la medalla d'or en esports individuals o 50.000 en el cas d'esports de més de 3 persones, 48.000 € o 29.000 € per la medalla de plata i 30.000 € o 18.000 € per la de bronze. Els entrenadors també rebien un premi que era aproximadament el 10% de les quantitats esmentades. La despesa total en premis d'aquests JJOO, 2008 ha estat de 2.573.00 € pels

esportistes i 155.000 pels entrenadors. Unes quantitats que, ni molt menys, es poden considerar massa grans si tenim en compte que, i tal com he dit moltes vegades, els èxits esportius d'un país, especialment en el marc dels JJOO, són la seva millor carta de presentació per a qualsevol tipus d'inversió cultural o econòmica.

Si abans feia una comparació amb els nostres veïns, ara també s'ha de dir que els esportistes francesos han estat menys afortunats: 50.000, 29.000 i 18.000 € per les medalles individuals d'or, plata i bronze respectivament (L'Équipe, 23/08/08).

Per últim però no menys important, si en la 1a crònica feia una crítica a les marques de vins penedesenques per no estar presents a la "Casa de España", sí que es podia brindar amb un molt bó cava català !

Xina: un gran país de grans contrastos.

Vilafranca del Penedès, 26/08/08
Jordi PORTA